

כנס בכנסייה
גם בלי בגדים

לפי מיטב הטכניקות שלמדה מן היצאנית של הכפר. הוא אורח המתעסק עם אשת בעל-הבית, מבלי לדעת שזוהי הדרך ה' יהודה שבה אפשר להעיר את יצירהמין של הבעל. היא אשתו הצעירה של קאז'וב' בה שחצני, שמתגלה כבעל יוזמה רק כאשר הוא נמצא בתוך כליהחבורה כל' שהו: אנייה, רכבת, סירה, או לפחות מעלית.

בכל אלה מתחלקים ג'אניני ואנטונלי, שווה בשווה, בזרייהדפנה. במערכון ש' לפנייהחורן, על היחסים המוריים שמת' פתחים בין כפרי פשוט מן הדרום לבין הומו מחופש (אלברטו ליונלו, שהקן ידוע באיטליה מן הצפון, נפקד מקומה של אנטונלי. זהו החלק הפחות-מצחיק בסרט כולו והיות-רכנה ורגיש, משום שהצד האנושי שבשני אנשים בודדים, למרות הורות שביחסייהם, מתניק את הצחוק ב' גרון.

ירושלים

*** אופקים לוחטים (ירושלים, ארצות-הברית) — מצחיקן על חשבון ה' מערבון. הפצצות רצופות של בדיחות בתחפושות אינדיאניות-אדישאיות, כוש' יות-ברוקלינאיות, יריות-סרק ומתיס-חיים. פארודיה מצויינת אחת על חשבון מלך דיטרין מצדיקה, לבדה, ביקור בקולנוע.

חיפה

*** ידת של נייר (אורה, ארצות-הברית) — נוסטאלגיה בסיטונות, דרך רמאי-ומתמה ומקסים ובתו השנונה (ראיין אוניל ובתו). הבמאי: פיטר בוגדנוביץ'.

מערבונים. "אני אוהב לספר סיפורים צרים" הוא טוען, "ומצחיקים" טוענים החיים. כאן הוא נטל תשע ואריאציות זונות על נושא מין, עקץ כבדרך-אגב כל ימי קלטיקונים ופסבדודיקטיקונים קול-נועיים, ותוך כדי כך השתמש בשניים מן הכוכבים הפופולריים ביותר באיטליה, ה' מחליפים התפוסה בכל מערכון, ומציגים את מיגונוי כישרונותיהם.

השחקנית מוכרת כבר היטב בישראל. מאז איזה מין עזרת הפכה לאורה אנטונלי סמליהמין של שנות הישבעים באירופה. משכורתה מרקיעה שחקים, ושמה הוא ערובה להצלחה קופתית בארץ המגן. ראשית, משום שאין לה כל רתיעה מפני הסרת בגדיה, בשעת הצורך, שנית, משום שגם ללא בגדים היא מסוגלת לשחק ולר' תק בהבעותיה (ולא רק בגופה החטוב בהחלט). זוהי נקמה מתוקה ששחקנית בת 28, ילידת יוגוסלביה, שהסתפקה במשך שנים בהזניות טלוויזיונית ובתפקידי-מיש' נה אויליים, משום שאיש לא האמין כי יש לה עוד משוה לבד מחיצוניות נאה (יוצא מן הכלל בין תפקידיה היה הופע' תה בדוקטור פופול של שאברול). "לא שכחתי את הזמנים הקשים של הברשה והביזיונות. אני חייבת את הצלחתי לאף אחד חוץ מאשר לעצמי" — טוענת אנ-טונלי בעום, למרות שהיא זוהרת.

תדרין

תל-אביב

*** אהבה אחריהצהריים (פרד, צרפת) — סרט בגור ובשל של

אשר לשחקן המופיע מולה. ג'אנקארלו ג'אניני — הוא נחשב באיטליה כיוורש של מאסטרויאני, ויש הטוענים אפילו שהוא עולה עליו. שחקן-תיאטרון שזכה בפרסים על הופעתו בהצגות של שייקספיר. ג'אניני זכה בשנים האחרונות לשורה של תפקידים ראשיים בקולנוע האיטלקי, ב' דרך-כלל כגבר מלא תשוקות ותוסס, אבל ביישן וקצת נבוך. בישראל נראה רק בדרמה של קינאה, יחד עם מאסטרויאני ומוניקה ויטי. בעולם הספיק לקצור כבר מיספר פרסים, ביניהם פרס המישחק בפס' טיבל קאן, לפני שנה, על סרט של אהבה ואנארכיה.

מזמינה השכמה. שניים אלה עוברים ביחד את מסעהששועים של ריו, ומת' גים בו אהבים בכל הצורות האפשריות ולפי כל האסכולות — היותר הפחות מקר' בלות. למשל — מערכון ראשון: היא, גבירה בויליה על שפת אגם ז'נבה, והוא הגנן-שרת-הדרן האיטלקי הדרומי, מנומס להפליא, אבל בולע רוקו ללא-הרהר למר' אה הגברת מעוררת-התיאבון.

את היוזמה אינו מצו לישול, עד שהיא מומינה אצלו השכמה, הוא בא להעירה בבוקר, מוצא אותה עם כתונת מופשלת. היא אינה מתעוררת, הוא אינו שלט בעצמו, מטפס אליה בשקט ובנימוס, מב' טיח לא ללכלך את הסדינים... וקדימה לעבודה.

מערכון אחר, מיועד כולו לזיכרו של דוקטור פרויד, ריו, הפסיכיאטר-לשעבר, מגשים את תסביך-אדיפוס הלכה למע' שה. הוא מלביש את ג'אניני כפרקליט מר' לאנזי בעל מיבטא צפוני מגוחך, המזניח את רעייתו היפהפייה (אנטונלי) משום ש' הוא מאהב רק ביישיות, והדבר היחיד ש' שצריך להדאיג את ג'ילגשו ב' 70' של הפרקליט הצעיר, הוא העובדה שאמה עדיין בחיים, ועלולה לגזול את אהבה.

הנזירה והמבכנה. אנטונלי-פיוזלת וג'אניני-מטונף מגישים, אחר-כך, פארודיה על ריאליזם וכיור-מיטבה, כשהם מגלמים זוג קבצנים המתגוררים בצריך מט'ליסול. הוא יושב על האסלה ומרוקן קיבתו ב' רעש גדול, ברוב קינאתו הוא מקשש את זוגתו בפנסים והבורות, (גבר חזק צריך להרביץ, היא אומרת) ואחר-כך, תוך כדי התעללות, הם מדקלמים לעצמם את תפי' ריטה-עינג'ים העלוב של יום המחרת.

שוב מתחלפות תפוסות. ג'אניני הוא פועל איטלקי בנכר (וכאלה, כידוע, יש רבים באירופה). במיקרה זה, מדובר באי' טלקי בנדמרק. מתבולל בכל, מדבר את שפת הארץ ומשלים עם אקלימה. העבודה הספציפית שעליו לבצע במערכון, היא מתן תרומה לבנק-הזרע העירוני. האחות הנזירה מכניסה אותו לחדר-התרומות, מש' אירה אותו שם עם מבחנה ביד, אבל ה' מלאכה אינה יוצאת אל הפועל עד שה' דימיון נוסח בוקאצ'יו מתחיל להפשיט את הנזירה, לקצב העורב הקתון (שב' מיקרה, הוא לא לא במקרה, ליווה אלימות ר' אוינס בחפז התיכון).

הפנדק האיוורי. והתהפחות מתהל' פות. הוא, פקיד קטן השוכר יצאנית, שתחפש לאשתו שצובה אותו ותאמר לו, בשמה, שהיא עדיין אוהב אותו. היא, אשתו של סיציליאני שגרצה, והנוקמת ב' "סנדק" המקומי בדרך מקורית — גישאת לו גוררת אותו למיבצע-יאקרובטיקה.

הרופאה

והסופר

האלימות שבחיים (בר-יהודה, תל-אביב, צרפת) — זה צריך, עקרונות, להיות סרט אופנתי מאוד: מין, אהבה, עיר-תקייט לחוף הים, אלימות מת' פרצת, וזיכרונות החולפים במהירות בתודעת הצופה, מסר' טימ אחרים.

למעשה, זהו הסרט המבולבל ביותר והפחות מגובש של הבמאי הצרפתי פיליפ לאברו. אחרי מחווה מסוגנן ומעודכן לפישעון האמריקאי (ללא מניע) וישרהלל שיט' חי, אבל מבריק, חזותית, ליוור אימפריית-כספים רקובה, המשלם עבור חטאי אבותיו (היורש), מנסה, הפעם, לאברו לתפוס יותר מכפי יכולתו.

כי הסרט, המנסה להראות שאין מיפלט מן האלימות השורצת בכל פינה, ושלאהבות, אפילו הנפלאות ביותר, אין עתיד בעולם שכזה, ניכשל בכך שאינו מצליח לקשור את כל מרכיביו לסיפור אחד. סממנים של אלימות, כמו המטורף לקאראטה, התוקף את איוו מונטאן, בחדר-השי' רותים של בית-מלון והורס אחר-כך מעדנייה שלמה, נראים כיצור רצונו של הבמאי יותר מאשר דמות חיה; טיפוס שחוא לכל היותר מופרע הזקוק לאישפוף, אבל לא סממן למחלה חברתית עמוקה.

סיפור האהבה בין הרופאה הצעירה (קטרין רוס) לסו' פר המתמחה בניחות האלימות (איוו מונטאן), צועד בכל השבילים הנדושים של אהבים מודרניים. סיומו של הסרט

איוו מונטאן: אהבים מודרניים

הוא כה כפוי ובלתי-טבעי, שקשה להשלים איתו כתוצאה של מה שקדם לכך. אולם, כבסרטי הקודמים של לאברו, מזדקרות לעין מעולותיו החזותיות: גוויי הכחול-אפור השולטים במרבית הצילומים, וכמה מעמדים נאים בהחלט, כשלעצמם. אבל אלה עדיין אינם עושים סרט.

האדם

והגווייה

הביאו לי את ראשו של אלפרדו גארסייה (סינמה 1, תל-אביב, ארצות-הברית) — סם פקינפה, במאי חבורת הפראים וכלבי הקש, הוא אחד היוצרים החשובים בהוליווד. מתוך יראת הכבוד לו, ולסרטי, קשה להתייחס לסירטו זה כאל סתם כישלון. הסיפור נושא את כל הסממנים של פקינפה: בתו של פיאוול מכסיקני, נכנסה להריון. אביה סוחט ממנה את שם האישה האחראי למעשה, ומבטיח מיליון דולר למי שיביא לו את ראשו (בשאר חלקי הגוף אינו מעוניין). חבורת פראים, וודפי-בצע מתארגנת לפעולה, ופסנתרן במור' עדין-לילה עלוב, מוביל את המירדף אחרי ראשו של גארסייה. יש כאן אלימות בשפע, בתוספת מנת-מין הגונה ורדיפת-בצע תהומית. בחלק הראשון של הסרט נדמה כאילו מדובר בגירסה של פקינפה לתאוה של סטרוהיים, המראה כיצד הופכים אנשים לחיות כשמנפנים בשק מצלצלי מול חוטמם. בחלק השני עובר פקינפה לנושא אחר החביב עליו: יריות גברית, הפעם, יריות בין אדם לגווייה. החסרונות: התיסטי בניו בריפון, זוחל מהתפרצות אלימה אחת לשנייה מבלי לספק מניעים מסכנעים לכל המתרחש; הדיאלוג דחוס ניבולי-פה, אלא שאלה לא יכולים תמיד להיות תחליף לתוכן; אוסף דמויות מפור' סמות כמו המכסיקאי אמיליו פרננדז, או האמריקאים

האנטי-גיבורים האומללים ביותר

ג'יג יאנג, רוברט וובר וכריס כריסטופרסון, המופיעים בתפקידים קטנים כאות יריות לבמאי, אינם מבטיחים, אוטומטית, את עומק הדמויות שהם מגלמים. ווארן אוטס ואיזלה וגה, בשני התפקידים הראשיים, הם זוג האנטי-גיבורים האומללים ביותר שהיו לפקינפה עד היום.